

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.736 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 24 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PINXTEN, die verschijnt loco D. COUN voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 november 2005 het Rijk binnen en diende op 24 november 2005 een asielaanvraag in. Op 21 juni 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu-origine te zijn, afkomstig uit Shah Mansoor, district Swabi in de "NWFP" (North West Frontier province). U was actief voor de "Pakistan Muslim League" (PML) van Nawaz Sharif. Van 1998 tot de staatsgreep van 12 oktober 1999 was u "PML(N)"-voorzitter van uw dorp en tevens informatiesecretaris voor het district Swabi. Voordien was u een jaar propagandasecretaris in Lahore. In november 1999 nam u deel aan een "PML(N)"-betoging in Topi tegen de staatsgreep. Deze onttaarde in relletjes. U werd opgesloten maar kwam vrij na betaling van smeergeld. In januari 2000 kon u bij een betoging van uw partij in Swabi net aan een arrestatie ontsnappen. U vernam nadien*

van de partijadvocaat dat u in een "FIR" van landverraad werd beschuldigd. Vanaf januari 2000 dook u onder in Wana, aan de grens met Afghanistan. U gaf er les in schooltjes en werkte samen met andere "ngo's". De tribale leider van de Mangal-clan gaf u er bescherming tegen de politie. In 2004 begonnen de Pakistaanse autoriteiten in deze tribale regio een grootschalig offensief tegen Taliban. U voelde zich er niet meer veilig en vluchtte naar Kala Shakako bij Lahore. U kreeg er onderdak van een verwante. Op 11 mei 2004 kwam Shahbaz Sharif naar Pakistan. Samen met andere "PML(N)"-leden wou u hem op de luchthaven verwelkomen. Dit werd verhinderd door autoriteiten. U werd er opgemerkt door de geheime dienst en gevolgd tot aan uw verblijfplaats. De volgende dag deden ze een inval, u werd net op tijd gewaarschuwd door uw verwante. Vanaf 12 mei 2004 dook u onder in de bergen rond uw dorp, af en toe bezocht u uw familie. Op 8 oktober 2005 kwamen bij de grote aardbeving in Kashmir uw ouders, één van uw broers en diverse andere verwanten om. Toen u het nieuws vernam ging u helpen. Na de begrafenis had u contact met een van uw partijleider Inamullah, hij raadde u aan te vluchten aangezien er nu veel politie en leger in de streek aanwezig was. U vernam dat ook bij uw arrestatie in 1999 een "FIR" was opgesteld en dat al arrestatiebevelen bestonden. Op 18 oktober 2005 vatte u de reis naar Karachi aan. Op 22 oktober 2005 werd u naar een vrachtschip gebracht. Na ongeveer een maand varen bereikte u België. U kwam hier op 23 november 2005 aan en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

- 1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).
3. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Nopens de status van vluchteling.

4. Het CGVS twijfelt aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde juridische stukken en wijst er verder op dat verzoeker niet goed op de hoogte is van de inhoud van de aanklachten en de strafmaat bij veroordeling, waardoor wordt geoordeeld dat verzoekers vrees voor vervolging vaag is. Tenslotte wijst het CGVS op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de betoging van januari 2000 en met betrekking tot zijn paspoort.
 - 4.1. Omtrent de FIR's stelt verzoeker dat hij deze informatie alsook de documenten heeft gekregen *"van zijn advocaat in Pakistan die deze documenten op zijn beurt heeft verkregen bij de bevoegde diensten. Volgens de Pakistaanse advocaat gaat het wel degelijk om kopieën. Het is meer in het bijzonder een door de bevoegde diensten opgestelde samenvatting van de originele FIR's. Dat deze handgeschreven zijn (en dus een origineel karakter lijken te hebben) komt door het simpele feit dat de bevoegde diensten bij gebrek aan de nodige technische middelen niet in staat waren een kopie (in de letterlijke betekenis van het woord) te maken en dus een*

handgeschreven samenvatting dienden te maken. Er blijkt dus dat er zich een zekere spraakverwarring heeft voorgedaan op het niveau van het begrip gecertificeerde "kopie". Daarmee bedoelde de verzoekende partij niet een gecertificeerde exacte vermenigvuldiging van het origineel doch een door een officiële instantie opgemaakt document dat inhoudelijk een weergave is van het originele document". Wat betreft de discussie rond de cijfers op de FIR's stelt verzoeker dat "het cijfer "1" dat in de rechterbovenhoek vermeld wordt verwijst volgens verzoekende partij waarschijnlijk naar het aantal FIR's dat in een bepaald politiekantoor tegen een welbepaalde persoon werd opgesteld" en meent dat de herhaling van het cijfer "1" mogelijk nog kan "verklaard worden door het feit dat het niet om echte kopies (in de letterlijke betekenis van het woord) gaat maar om overgeschreven samenvattingen van de originele documenten. De vermelding "1" is dan niet afkomstig van het originele document, maar van het papier dat gebruikt werd om de samenvatting op te noteren. Tenslotte verwijst verzoeker naar het feit dat hij "hoewel hij zonder twijfel een bijzonder intelligente persoon is, geen juridische opleiding genoten" en daardoor niet op de hoogte is van administratieve en gerechtelijke procedures.

- 4.1.1. Verzoeker beperkt zich in casu tot de verklaring dat hij de neergelegde documenten zo verkregen heeft. Dat deze documenten kopieën van originele FIR's betreffen die handgeschreven zijn wegens gebrek aan technische middelen is een blote bewering die hoe dan ook niet kan beletten dat aangeduid wordt dat het gecertificeerde kopieën betreft. Ook verzoekers verklaringen voor het cijfer 1 dat op de verschillende FIR's voorkomt, berusten op loutere ongestaafde hypothesen. Verzoeker is niet in staat aan te tonen dat de neergelegde FIRs kopieën betreffen zodat de authenticiteit niet wordt aangetoond. Dit klemt te meer nu verzoeker geen kennis heeft over de inhoud van de FIR's. Verzoekers beperkt zich tot de bewering dat hij voor landverraad beschuldigd wordt. Daar gelaten het feit of hij al dan niet op de hoogte moet zijn van de toepasselijke wetsartikels, is er geen doorgedreven juridische kennis nodig om de inhoud van de FIR's te kennen en deze in eenvoudige taal toe te lichten. Bovendien kan van een informatiesecretaris en propagandasecretaris verwacht worden dat hij interesse vertoont in alle kwesties die de partij en het partijbelang kunnen treffen en minstens in zijn eigen zaak waarbij hij om partijpolitieke redenen wordt vervolgd. De brief van zijn advocaat heeft geen officieel karakter maar betreft een persoonlijke getuigenis zodat de bewijswaarde slechts relatief en niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.
- 4.2. Verzoeker bevestigt dat er geen personen werden opgepakt bij de de betoging van januari 2000. Verzoeker kan zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent op de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelichten tenzij door te wijzen op de mentale druk en de insinuaties van de tolk. Verzoeker is verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt. De feiten zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven; derhalve vormen vergetelheid en mentale druk geen aanvaardbare verklaring. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk noch dat hij weerhouden werd eigen verklaringen af te leggen. Ook de tegenstrijdigheden omtrent zijn paspoort kunnen niet op misverstanden met de tolk wijzen. Verzoeker beweert dat de verklaring dat zijn paspoort twee weken voor zijn interview in beslag genomen zou zijn "*vanzelfsprekend nonsens*" is. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin

dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

- 4.3. Aangezien uit het voorafgaande blijkt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de neergelegde FIR's maakt verzoeker ook niet hard dat hij het risico loopt op een gevangenisstraf. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om de achterliggende redenen van in beschuldigingstellingen aan te tonen. Zijn bewering dat de hem ten laste gelegde feiten wel degelijk aanleiding kunnen geven tot een gevangenisstraf van 25 jaar, dat in geval dit juridisch-technisch niet correct zou blijken, dat hij toch voorbeelden kent uit zijn omgeving die op basis van dezelfde aanklachten tot 25 jaar veroordeeld zijn, worden niet geobjectiveerd. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat - voor zover deze waarachtig zijn- de klachten ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Pakistaanse rechter, desnoods in beroep. Verzoeker toont niet aan dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin inhoudt.
5. Ten slotte kan worden toegevoegd dat na de recente verkiezingen in Pakistan in 2008 en februari 2009, verzoeker lid is van een politieke partij die thans deel uitmaakt van de regeringscoalitie. Verweerder wijst er ter terechtzitting eveneens op dat verzoeker geen politieke vervolging kan vrezen nu zijn partij aan de macht is. Verzoeker weerlegt dit niet.
6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
 - 6.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

7. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
8. *“Verzoekende partij voert aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij persoonlijk een reëel risico zou lopen op ernstige schade én dat hij zich niet onder de bescherming van de autoriteiten van zijn thuisland, Pakistan, kan stellen. De mogelijke ernstige schade waarvan de verzoekende partij gewag maakt bestaat uit onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst. Dat de verzoekende partij een persoonlijk en reëel risico op vrijheidsberoving riskeert bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan niet ernstig betwist worden. Verzoekende partij maakt al het voorwerp uit van twee FIRs en er lopen ook verschillende arrestatiebevelen tegen hem. Het mag bovendien duidelijk zijn dat er een reëel risico bestaat dat genoemde vrijheidsberoving gepaard zal gaan met een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij werd eerder reeds kort van zijn vrijheid beroofd. Deze vrijheidsberoving ging reeds gepaard met de aantasting van zijn fysieke integriteit. Foltering is een praktijk die in Pakistan door officiële instanties wel vaker, zelfs op routinematige manier, gehanteerd wordt. Dit wordt door verschillende bronnen ten overvloede geconfirmeerd. Gelet op de antecedenten van de verzoekende partij en op de algemene situatie in zijn land van herkomst, dient er dan ook besloten te worden dat verzoekende partij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming daar er bij terugkeer naar zijn land van herkomst een persoonlijk en reëel risico op opsluiting, gepaard met mishandeling en foltering bestaat.”*
9. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Het

volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker toont niet aan dat hij (gerechtelijk) vervolgd werd. De beweerde aantasting van zijn fysieke integriteit kan dan ook niet overtuigen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er redenen zouden zijn dat hij het slachtoffer zou worden van onmenselijk en vernederende behandelingen zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

10. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.